

Flygtninge i Uganda

Uganda er med sine cirka 1,4 million flygtninge og en meget liberal flygtninge-politik ofte blevet fremhævet som et af verdens bedste lande, hvad angår flygtninge.

I de seneste år er der strømmet flygtninge ind i landet fra Sydsudan, Congo og Burundi, men der er også flygtninge fra Somalia.

Indtil etableringen af verdens største flygtningelejr Mutapalong med rohingyarer i Bangladesh (flygtninge fra Myanmar), rummede Uganda den største flygtningelejr i verden, nemlig Bidibidi Refugee Settlement med over 270.000 flygtninge fra Sydsudan.

Uganda er et ekstremt fattigt land, hvor 19,5 % af befolkningen tjener under 1 dollar om dagen.

Det er da også FN, der finansierer de ugandiske flygtningelejre, og det kommer ofte lokalbefolkningen til gode, at der etableres en flygtningelejr.

Der skal veje og elektricitet til, og det betyder en forbedring af infrastrukturen.

Der skal også etableres skoler, og da disse skoler normalt også optager lokalbefolkningens børn, så kan den altså her høste en fordel.

Men det er ikke kun for at opnå fordele, at Uganda har en meget åben flygtningepolitik. Mens man i Danmark forbyder asylansøgere at tage arbejde, så må flygtninge i Uganda rejse frit omkring og tage arbejde, hvor det er muligt.

Måske ligger borgerkrigen efter Idi Amin så frisk i den ældre del af befolkningen, at man har en naturlig forståelse for de mennesker, der må flygte.

Herhjemme bliver flygtninge jo nærmest fremstillet af politikere som rotter, der skal holdes ude. Hvem husker ikke Inger Støjbergs lagkage som en fejring af, at der nu var kommet lov nr. 50 mod flygtninge. Verdens mennesker på flugt, skulle ikke være i tvivl om, at det var blevet sværere at være flygtning.

Jeg besøgte for 15 år siden en flygtningelejr i det nordøstlige Uganda, fordi jeg ville studere flygtninge i nærområder i forbindelse med min afsluttende opgave i en uddannelse om integration, migration og menneskerettigheder ved SDU.

Det siger sig selv, at det er meget billigere at huse flygtninge i Uganda end i Danmark. Det siger også sig selv, at en sydsudanese eller en congolese ligger tættere på den ugandiske kultur end på den danske.

Der kan altså både økonomisk og menneskeligt argumenteres for at hjælpe flygtninge i nærområder.

Men der er også problemer, som vi skal være opmærksomme på.

I Uganda får en flygtning et lille stykke jord og skal så klare sig som husmand. Men som en professor fra et universitet i Congo sagde: Jeg har undervist i matematik, nu skal jeg være landmand.

En anden flygtning udtrykte sin frygt for at bo i lejren, fordi fjender fra Sydsudan havnede i samme lejr. Frygten for vold og voldtægt syntes at være udbredt.

Der var mange flygtningebørn fra Congo, og de talte fransk. Men i Uganda bliver der talt engelsk i skolerne, så det var lidt af en udfordring for børnene.

Der kan være op til 150 børn i en klasse.

Mange af flygtningene havde grusomme oplevelser med sig. Æn havde set sin kone blive voldtaget og efterfølgende myrdet. En ung mand havde mistet hele sin familie. Når man tænker på, hvor billigt Danmark slap gennem besættelsen, så er det måske en årsag til, at man kan lukke øjnene for, at flygtninge er mennesker med meget smertefulde oplevelser.

Nogle af disse flygtninge har brug for den tryghed, de kan få i Danmark. Vi har flygtninge fra Uganda, men det er få.